

místní policie, by bylo lze snad říci, že bylo provedeno u p ř í l e ž i t o s t i veřejnoprávní činnosti obce, nelze však na tento případ užití ustanovení § 37 čes. obecn. zřízení, jež jest předpisem výjimečným, vztahujícím se pouze na zanedbání povinností, vykonávaných místní policií v m e z í c h, z á k o n e m j í p ř í k á z a n ý c h. Dle tvrzení žaloby nejde zde o takovou činnost žalované obce, nýbrž o překročení oboru působnosti, jímž bylo rušivě zasazeno do soukromoprávních vztahů žalobcových, a jest proto k uplatňování žalobního nároku, odvozovaného z porušení práva soukromého, pořad práva přípustným (§ 1338 obč. zák.).

Čís. 1845.

Firmu nutno psáti tak, jak jest protokolována, nikoli foneticky podle výslovnosti v tom kterém jazyku.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1105/22.)

Obchodní soud, zjistiť, že firma, zapsaná v rejstříku »Carl Mischka (Karel Mischka)« užívá v přípisech, fakturách a obchodních dopisech názvu jak Carl Mischka, tak Karel Miška, zapověděl jí, užívati jiného označení, než-li jak je zarejstřikováno (čl. 26 obch. zák.). R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. D ů v o d y: Dle § 16 obch. zák. smí kupec jednotlivce jen svého jména rodného (občanského) za firmu užití, musí tedy firma pravdivě a nepochybně vyznačovati majitele obchodu. Rodným jménem stěžovatelovým jest »Carl Mischka« a kdyby firma zněla také »Karel Miška«, neodpovídala by požadavku pravdivosti firmy, plynoucím z nutné ochrany zájmů odběratelů a věřitelů, by věděli, o kterého obchodníka jde. Firma jest jméno, jež nutno podržeti, které v jedné toliko a to určité formě vystupuje a smí býti používáno, totiž v oné, ve které jest v obchodním rejstříku zaneseno. Proto také jsou odchylky při používání firmy, i kdyby se jednalo jen o změnu písmen, za účelem přizpůsobení českému pravopisu, jak praví stížnost, nepřipustny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ze znění článků 15 a 16 obch. zák., jimiž stanoveno, že firma obchodníkovy je jménem, pod nímž obchodník obchody provozuje a jímž podpisuje, lze vyvoditi mimo jiné i zásadu, že firma musí při všech jednáních obchodníkových užívána býti v ě r n ě, to jest způsobem úplně stejným, patrným ze zápisu v obchodním rejstříku. Pravidlo to platí jak pro znamenání firmy při uzavírání obchodů, tak i pro jakékoliv užívání firmy. Každá úchylka od v ě r n ě h o užívání firmy jest neoprávněným užíváním firmy, zavdávajícím podnět k řízení podle čl. 26 a 27 obch. zák. Zjištěno jest, že Karel Mischka místo v rejstříku zapsaných pro české znění slov: »Karel Mischka« užíval v anencích, plakátech, dopisech, tiskopisech atd. pojmenování »Karel Miška«. Toto, od firemního zápisu se lišící jakož i jiné pravopisně sice správnější označení »Karel Myška« není však věrným užíváním firmy. Nejde tu o z n ě n í firmy »Firmawerlaut« (doslovně vzato), jak se v rekursu tvrdí, nýbrž o o z n a č e n í

firmy, jaké z rejstříku jest patrným. Nejde tu o to, aby jméno vždy stejně vyslovováno bylo, nýbrž o to, aby stejně psáno bylo. Způsob psaní musí souhlasiti s rejstříkem obchodním. Na omylu jest navrhovatel, když tvrdí, že nutno vždy přizpůsobiti psaní jména tomu jazyku, pro nějž jest psáno, tak aby stejně pak vysloveno bylo ve všech jazycích a že by na př. tedy pro anglické dopisy musil psáti své »Mishka« a pro maďarskou korespondenci »Miska«. Neudržitelnost názoru, že o »znění« (Wortlaut), »vyslovení« jména tu jde a ne o způsob psaní, jest patrna a vynikla by neudržitelnost takového názoru ještě zřejměji, kdyby se jednalo na příklad o způsob psaní česky zapsané jiné firmy jako »Arnošt Žába«, pro níž by hned při německé transkripci »Ž« nemohlo býti věrně přepsáno a pro francouzskou výslovnost akomodovaný způsob psaní »Er-neste Jâba« by již těžko dal tušiti české označení firmy.

Čís. 1846.

I v řízení mimosporném lze se dohodnouti o výkonu přísahy vyjevovací, již jedna ze zúčastněných stran má vykonati před soudem mimosporným.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1111/22.)

V pozůstalostním řízení učinil dědic návrh, by spoludědic přidržen byl k vyjevovací přísaze ohledně pozůstalostního jmění. Oba nižší soudy návrh zamítly, rekursní soud z těchto důvodů. Zákon zná pouze tři případy, kdy lze složiti vyjevovací přísahu: v řízení konkursním (§ 100 k. ř.), v řízení exekučním (§ 47 ex. ř.) a v čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. Zde jde o vyjevovací přísahu ve smyslu posléz uvedeného ustanovení, již však lze se domoci pouze ve sporu rozsudkem. Patent o řízení mimosporném nezná vyjevovací přísahy.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a uložil prvému soudu, by postupoval o návrhu, jak v důvodech uvedeno.

Důvody:

Nižší soudy mají pravdu v tom, že zdráhající se straně lze uložiti výkon vyjevovací přísahy ve smyslu čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. pouze rozsudkem ve sporném řízení, neboť dle §§ 1 a 2 čís. 1 patentu o mimosporném řízení soud není oprávněn, by rozhodl o povinnosti stran, onu přísahu vykonati. Takovým rozhodnutím překročil by soud meze mimosporného řízení a dopustil by se zmatečnosti. Avšak není zákonné zá-
vady, by nebylo k návrhu, učiněnému ve smyslu § 433 c. ř. s. anebo v mimosporném, zvláště pozůstalostním řízení u soudu sepsáno porovnání o vyjevovací přísaze a aby jedna z účastněných stran nesložila tuto přísahu před mimosporným soudcem. Tento nemá příčiny, by dal podnět ke zbytečné rozepři o záležitosti, jež mezi stranami není sporna, a odpíral protokolovati takový smír, jenž jest exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. V tomto případě prohlásil zůstavitelův syn, že jest ochoten, vykonati vyjevovací přísahu o pozůstalostním jmění, pročez nižší soudy ve zřejmém rozporu s ustanovením čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. odkázaly stěžovatelův návrh na pořad práva. Slušelo se proto